

Sygn. akt VU 389/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant Alicja Jesion

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku W. Ś.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej IPN

na skutek odwołania W. Ś.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

z dnia 16 listopada 2009 r. sygn.(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy W. Ś. prawo do wyliczenia emerytury policyjnej z uwzględnieniem wskaźnika 2,6% podstawy wymiaru za każdy rok służby w okresie pozostawania przez wnioskodawcę W. Ś. słuchaczem Wyższej Szkoły (...) w L. w okresie od 31 lipca 1988 roku do 22 czerwca 1989 roku.

Sygn. akt V U 389/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 listopada 2009 roku Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej W. Ś., przyjmując na podstawie art. 15b w zw. z art. 32 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2004r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), że za każdy rok pełnienia przez wnioskodawcę służby w organach bezpieczeństwa państwa emerytura wynosi 0,7% jej wymiaru. Ustalona w ten sposób wysokość emerytury wyniosła od dnia 1 stycznia 2010 roku 3.629,18 złotych.

Od powyższej decyzji wniósł odwołanie w dniu 14 grudnia 2009 roku W. Ś. wnosząc o jej uchylenie i przyznanie mu nieobniżonej emerytury policyjnej.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2011 roku, wydanym w sprawie XIII U 281/10, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie oddalił odwołanie.

Po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 31 lipca 2012 roku, wydanym w sprawie III A Ua 1723/11, uchylił powyższy wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że Sąd I instancji nie wyjaśnił przyczyn, dla których brak jest w aktach osobowych odwołującego się informacji o przeniesieniu w stan etatowy (...)w L., a zatem czy do przeniesienia tego nie doszło, czy też fakt przeniesienia został pominięty. Dlatego też przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien ustalić, czy okres nauki w Studium (...)wiązał się każdorazowo z przeniesieniem w stan etatowy (...)w L., a jeżeli przeniesienie to nie wchodziło w rachubę, to w jaki sposób odwołujący mógł pełnić obowiązki służbowe, będąc słuchaczem (...)w L..

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2013 roku, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w Warszawie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W. Ś., urodzony w dniu (...), jest uprawniony do emerytury policyjnej od dnia 1 czerwca 2005 roku.

(okoliczności niesporne)

W dniu 29 lipca 2009 roku Instytut Pamięci Narodowej Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu wystawił informację o przebiegu służby Nr (...), w której wskazano, że w okresie od 16 grudnia 1986 roku do 11 grudnia 1989 roku wnioskodawca pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007r. Nr 63, poz. 425 ze zm.).

(dowód: informacja o przebiegu służby Nr (...) k. 8 w aktach ubezpieczeniowych)

W okresie od 1 września 1988 roku do 22 czerwca 1989 roku wnioskodawca był słuchaczem Studium (...)w L.. Było to studium stacjonarne. Do studium wnioskodawca został skierowany w charakterze słuchacza z dniem 31 lipca 1988 roku (w okresie od 31 lipca 1988 roku do 31 sierpnia 1988 roku brał udział w tzw. obozie szkoleniowym), a do jednostki macierzystej, tj. Rejonowego Urzędu Spraw Wewnętrznych w R.powrócił z dniem 23 czerwca 1989 roku.

W okresie nauki w studium wnioskodawca nie był zaliczony w stan etatowy uczelni, pozostając na etacie dotychczasowej jednostki, to jest Referatu (...) w R., skąd otrzymywał wynagrodzenie. W okresie tym wnioskodawca nie wykonywał obowiązków służbowych.

Wnioskodawca uczył się w Studium (...) codziennie po około 6 godzin. Zwykle co dwa tygodnie jeździł do domu na sobotę i niedzielę.

(dowód: karta przebiegu służby w aktach osobowych wnioskodawcy, świadectwo ukończenia studium oficerskiego k. 20, pismo IPN z dnia 7 października 2010 roku k. 30-31, wniosek personalny k. 33, karta przeniesienia k. 34, wniosek o nadanie stopnia MO k. 35, opinia służbowa k. 39, pismo IPN k. 164, zeznania wnioskodawcy k. 170 odwrót w zw. z k. 157 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż z dniem 16 marca 2009 roku weszła w życie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Granicznej i Służby Więziennej i ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145), która wprowadziła do ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji,

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Granicznej i Służby Więziennej i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r., nr 8, poz. 67 ze zm.) przepis art. 15b określający zasady obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed 2 stycznia 1999 roku i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Zgodnie natomiast z treścią art. 2 ust. 1 ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów oraz § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 roku w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji ... (Dz. U. nr 239, poz. 2404) środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza przez właściwe organy służb. Stosownie do art. 13a ust. 5 ustawy zaopatrzeniowej informacja IPN o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe służby. Sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest jednakże związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa) – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 roku, II UZP 10/11, OSNP 2012/23-24/298.

Ponadto wskazać należy, iż kwestia zgodności art. 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, a także art. 15 b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z ustawą zasadniczą była badana przez Trybunał Konstytucyjny. Trybunał Konstytucyjny w pkt 4 wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku, K 6/09 uznał, iż art. 15b ust. 1 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny podkreślił, iż z konstytucyjnej zasady zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa nie wynika w żaden sposób, że każdy, bez względu na cechujące go właściwości, może zakładać, że unormowanie jego praw socjalnych nie ulegnie nigdy w przyszłości zmianie na jego niekorzyść. Zdaniem Trybunału ustawodawca był upoważniony mimo upływu 19 lat od zmiany ustrojowej do wprowadzenia regulacji obniżających w racjonalnie miarkowany sposób świadczenia emerytalne za okres służby w organach bezpieczeństwa publicznego, o których mowa w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Trybunał Konstytucyjny podkreślił także, iż zasada ochrony praw nabytych zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczenia praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zaznaczył jednak, iż ochrona praw nabytych nie oznacza przy tym nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych, jeżeli przemawiają za tym inne zasady, normy lub wartości konstytucyjne. Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, zasada ochrony praw nabytych nie ma zastosowania do praw nabytych niesłusznie lub niegodziwie, a także praw nie mających oparcia w założeniach obowiązującego w dacie orzekania porządku konstytucyjnego. Trybunał dodatkowo podkreślił, że chroniąc prawa nabyte nie można przyjąć, iż każda zmiana istniejącej regulacji, która byłaby zmianą na niekorzyść pewnej grupy obywateli, jest ustawodawczo zakazana, w związku z czym nie ma też wystarczających podstaw, aby twierdzić, iż ustawodawca nie może ocenić negatywne dokonanych wcześniej rozwiązań legislacyjnych. Ustawodawca, ustanawiając kwestionowane przepisy, dał wyraz negatywnej ocenie działalności organów bezpieczeństwa państwa komunistycznego, o czym świadczy zarówno przebieg prac legislacyjnych, jak też treść samej preambuły ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku. Zdaniem Trybunału, w demokratycznym państwie prawnym jednym z kluczowych instrumentów ochrony jego podstawowych zasad jest odpowiedzialność, która obejmuje czyny wynikające z urzeczywistnienia celów źle wybranych i niezrealizowania celów wybranych dobrze. W tym sensie gwarancje bezkarności oraz przywilejów ekonomicznych pochodzących z budżetu państwa za służbę w instytucjach i organach stosujących w dyktaturze represje, nie mogą być traktowane jako element praw słusznie nabytych. W opinii Trybunału, prawa emerytalne nabyte przez adresatów kwestionowanych przepisów

zostały nabyte niegodziwie. Nie można bowiem uznać celów i metod działania organów bezpieczeństwa Polski Ludowej za godziwe. W związku z powyższym, służba w instytucjach i organach państwa, które systemowo naruszały przyrodzone prawa człowieka i rządy prawa nie może w demokratycznym państwie prawnym uzasadniać roszczeń do utrzymania uzyskanych wcześniej przywilejów. Zdaniem Trybunału ustawodawca ograniczając w zakwestionowanych przepisach niesłusznie nabyte przywileje emerytalne funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, sięgnął do środka adekwatnego dla uzyskania usprawiedliwionego celu, uczynił to zarazem w sposób możliwie najmniej uciążliwy dla adresatów zakwestionowanych norm.

W ocenie Trybunału ustawodawca nie przekroczył również kompetencji władzy ustawodawczej przewidzianych w Konstytucji. Kwestionowane przepisy nie przewidują wymierzania zbiorowej kary funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, a jedynie obniżenie im uprzywilejowanych świadczeń emerytalnych do poziomu średniej emerytury powszechnej. Ustawodawca nie naruszył też art. 32 Konstytucji (zasada równości). Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż zasady tej wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej kategorii, a zatem wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary. Jeżeli zatem prawodawca różnicuje podmioty prawa, które charakteryzują się wspólną cechą istotną, to wprowadza odstępstwo od zasady równości. Zdaniem Trybunału jednak takie odstępstwo nie musi oznaczać naruszenia art. 32 Konstytucji. W opinii Trybunału jest ono dopuszczalne, jeżeli kryterium różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz dodatkowo kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Wspólną cechą wszystkich funkcjonariuszy bezpieczeństwa Polski Ludowej jest ich służba w określonych w ustawie organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Ta cecha różni istotnie funkcjonariuszy od pozostałych funkcjonariuszy służb mundurowych przed 1990 roku. Ustawodawca przyjąwszy wspólną cechę istotną w sposób jednakowy potraktował funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej.

Ponadto wskazać należy, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 roku, II UZP 2/11, OSNP 2011/15-16/210, za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7 % podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2004r. Nr 8, poz. 67 ze zm.) co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40 % podstawy wymiaru tego świadczenia.”

W ocenie Sądu Okręgowego wbrew twierdzeniom organu rentowego w przedmiotowej sprawie nie można przyjąć, iż w okresie od 31 lipca 1988 roku do 22 czerwca 1989 roku, kiedy to wnioskodawca był słuchaczem Studium (...) w L., pełnił on służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Z materiału dowodowego wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że w ww. okresie wnioskodawca choć nie był etatowym słuchaczem Studium (...), to nie wykonywał zadań w macierzystej jednostce, tj. w Referacie (...) w R.. Zajęcia w studium odbywały się w systemie stacjonarnym i wnioskodawca jeździł do domu jedynie dwa razy w miesiącu w soboty i niedziele. Powyższe wynika z dokumentów zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy, w tym w szczególności karty przebiegu służby, a także dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy, a mianowicie świadectwa ukończenia studium oficerskiego, pisma IPN z dnia 7 października 2010 roku, wniosku personalnego, kart przeniesienia, wniosku o nadanie stopnia, opinii służbowej, pisma IPN z dnia 26 czerwca 2013 roku, a także zeznań

wnioskodawcy. Dowody te są w ocenie Sądu wiarygodne, albowiem są one spójne i wynika z nich, że wnioskodawca w okresie nauki w Studium (...) nie wykonywał obowiązków służbowych w Referacie (...) w R..

Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem Wyższa Szkoła (...) w L. nie może być traktowana jako organ bezpieczeństwa państwa, o jakim mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2007r. Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Powyższa uczelnia została powołana rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 września 1972 roku w sprawie utworzenia wyższej szkoły oficerskiej resortu spraw wewnętrznych i z rozporządzenia tego nie wynika, że była to jednostka Służby Bezpieczeństwa. Zgodnie z § 1 statutu (...) w L. uczelnia ta była szkołą wyższą i stanowiła samodzielną jednostkę organizacyjną MSW.

Zgodnie z § 4 Regulaminu Rady Programowej (...)w L. wynika, że Rada spełnia swe zadania poprzez między innymi:

- określenie podstawowych założeń programu studiów, przede wszystkim w zakresie nauczania zasad pracy operacyjnej, stosownie do aktualnych potrzeb i zadań Służby Bezpieczeństwa,
- stwarzanie kadrze dydaktycznej Szkoły możliwości systematycznego zapoznania się z bieżącymi analizami, dyrektywami, ocenami oraz materiałami i dokumentami dotyczącymi aktualnej działalności Służby Bezpieczeństwa,
- stwarzanie kadrze dydaktycznej Szkoły możliwości odbywania niezbędnych praktyk zawodowych w jednostkach Służby Bezpieczeństwa,
- inicjowanie podejmowania przez Szkołę badań naukowych w zakresie problematyki pracy operacyjnej Służby Bezpieczeństwa.

Z powyższym dokumentem koresponduje program nauczania przedmiotów operacyjnych w (...) w L.. Analiza zawartych w nim bloków tematycznych i nauczanych w ich ramach zagadnień prowadzi do wniosku, iż cały proces kształcenia, profil i kierunki nauczania wszystkich wskazanych w nim przedmiotów nakierowane były na potrzeby operacyjne Służby Bezpieczeństwa.

Z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 września 1972 roku o utworzeniu (...) w L. oraz statutu szkoły wynika więc, że była ona instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa w strukturze Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Stwierdzenie, że Wyższa Szkoła (...) w L. była instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej powoduje, że należy przeprowadzić rozważania o możliwości zastosowania do niej art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej.

Zgodnie z ww. przepisem jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu tej ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.

Wyższa Szkoła (...) w L. nie została z mocy prawa rozwiązana z chwilą utworzenia UOP, albowiem została zniesiona ponad 10 miesięcy wcześniej i to na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 marca 1965 roku o wyższym szkolnictwie wojskowym.

Wyższej Szkoły (...) w L. nie można zatem uznać za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, bo chociaż mieści się w katalogu instytucji wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej, to nie odpowiada jednak kryteriom sformułowanym w art. 2 ust. 3 tej ustawy (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 maja 2010 roku, II AKa 108/10, KZS 2011/7-8/85 oraz Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 listopada 2009 roku, II AKa 322/09, KZS 2010/4/67).

Ponadto wskazać należy, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 9 grudnia 2011 roku w sprawie II UZP 10/11, OSNP 2012/23-24/298 podniósł, iż nie powinno być rozbieżności w wykładni tych samych przepisów (art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy lustracyjnej) między różnymi sądami, choćby ich wykładni dokonywano raz na potrzeby procesów lustracyjnych a innym razem na potrzeby rozstrzygnięcia odwołań od decyzji organu emerytalnego resortu spraw wewnętrznych przez sądy ubezpieczeń społecznych. Sąd Najwyższy zaznaczył również, odwołując się do ukształtowanej już od wielu lat linii orzecznictwa sądów karnych rozpoznających sprawy lustracyjne, iż przepis art. 2 ustawy lustracyjnej nie może być interpretowany rozszerzająco.

Skoro zatem Wyższa Szkoła (...)w L.nie była organem bezpieczeństwa państwa, okres stacjonarnego kształcenia w Stacjonarnym Oficerskim Studium przy tej szkole winien być, przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej, liczony po 2,6% podstawy jej wymiaru za każdy rok jej pełnienia, zgodnie z art. 15b ust. 1 pkt 2 ustawy zaopatrzeniowej (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 marca 2013 roku, III A Ua 1932/11).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.